

RANDE S KNIHOMOLKOU

Emma Hart

FRAGMENT

Rande s knihomolkou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Emma Hart

Rande s knihomolkou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**RANDĚ
S KNIHOMOLKOU**

Emma Hart

FRAGMENT

Kapitola první

Kinsley

PRAVIDLO ČÍSLO JEDNA: ZKUS OBČAS MLUVIT I O NĚČEM JINÉM NEŽ O KNIHÁCH.

„Aaaargh! Ty vymletá pindo!“ Mrštila jsem knihou o stěnu a se zadosti-
učiněním sledovala, jak se rozplácla, stránky se rozletěly na všechny
strany, a pak se žuchnutím dopadla na zem.

Pak jsem ztuhla.

„A krucinál!“ Vystřelila jsem ze sedacího pytle a přeletěla po místnosti,
abych knihu zvedla. „Omlouvám se,“ zamumlala jsem, přitiskla si svazek
k hrudi a začala uhlazovat ohnuté stránky. „Ale já za to fakt nemůžu. Kdy-
by sis vybrala Kierana, Alexandro, tak k tomu vůbec nemuselo dojít.“

Kristova noho, číst romány je vážně práce pro sadistu.

Rozletěly se dveře a dovnitř vplula Saylor, jedna z mých nejlepších
kamarádek. Zarazila se, přešla pohledem po scéně před sebou, a jak-
mile její modré oči dopadly na mě, jak dřepím na zemi, zhluboka si
povzdechla. „Kins, už zase házíš knihama?“

Naježeně jsem se narovnala. „Alexandra si vybrala Willa.“

Saylor se zamračila, pohodila blond vlasy a vydala se ke mně. Vyrhla
mi knihu z rukou a s tváří znechucenou nelibostí se podívala na obál-
ku. „Aha, jasně. Říkala jsem si, jak to rozdýcháš. Celej milostnej troj-
úhelník je brutální.“

„Brutální? Brutální? Až do týhle kapitoly byla celá podělaná z Kierana! Sladkýho, rozkošnýho Kierana.“ Vzala jsem si od Saylor knihu zpátky a na místo, kde došlo k podrazu na mé osobě, jsem vsunula záložku. „Ale né, jen co se zjeví Will se svým kouzelným ptákem, Kieran najednou není žádný terno. Co na tom, že Will je egomaniakální pitomec s kolosálním komplexem méněcennosti, a Kieran nikdy Alex neublížil! Will se líbal s jeho bejvalkou! Boha jeho, seber mi tu knihu, než s ní zase hodím.“

Saylor svědomitě poslechla. „Chceš, abych se jí zbavila?“

„Ne, nezblázni. Musím ji dočíst.“

„Aha, pardon. Myslela jsem, že jsi s ní skončila.“

„Pokud si to nerozmyslí, tak u mě autorka skončila. Slyšelas, Saylor? Skončila.“

„Ale neskončila. Další kniha je o Willovi, takže je mi jasný, že po ní skočíš hned, jak vyjde.“ Saylor se zakřenila a přitiskla si knihu k tělu. „Mám ji dát stranou?“

Se zavytím jsem vylezla z místnosti pro personál. „Zatraceně. Musím přestat číst milostný trojúhelníky.“

Když jsem se vrátila zpátky do obchodu, Holley vzhledla od pokladny. „Že ty ses dostala k tomu, jak si vybere Willa a jeho pitomýho kouzelnýho ptáka?“

„To jsem vážně poslední, kdo to čte?“ Rozmáchla jsem se rukama ve vzduchu a sesula se na pult. „Proč mě nikdo nevaroval?“

„Baví nás sledovat, jak se čílíš,“ odpověděla Holley, vzala si knihu od Saylor a podívala se, kam jsem dala záložku. „A přišlo to dřív, než jsem čekala. Saylor, dlužíš mi padesát babek.“

Obrátila jsem oči v sloup. Jasně, čtení hodně prožívám, ale o to přece jde, ne? Hlavní hrdinka je sice dost na pěst a má naprosto katastrofální vkus na chlapy, ale jinak mě docela bavilo být v její hlavě.

„Ne, mrskla knihou o zeď, což znamená, že ty mi dlužíš dvacet,“ namítla Saylor.

Boží. Jejich sázky se vymkly kontrole.

„To je fuk, pořád mi dlužíš třicet babek, což znamená, že si dneska koupím Sauvignon Blanc a zcákám se jako lachtan.“

„To teda nezcákáš,“ zarazím ji a poodstoupím, aby se Holley mohla věnovat zákaznici.

Saylor počkala, až zákaznice odejde, o čtyři historické romány těžší a o padesát dolarů lehčí. „Má pravdu,“ přitakala. „Zítra má Kinsley oslavu narozenin, takže musíš přijít dřív, abys otevřela obchod.“

„Sakra. A jo.“ Holley se kousla do rtu. „Hele... Vadilo by vám někomu, kdybych zaběhla do párty obchodu?“

Probodnu ji pohledem. „Padej.“

Saylor si s ní vyměnila místo. „Známe se od čtyř let. Jak je možný, že i po víc než dvaceti letech zapomínáš na její narozeniny?“

Holley v obraně zvedla ruce. „Vím, kdy má narozeniny, ale měla jsem plný ruce práce s plánováním oslavy pro Ivyino mimčo, takže jsem ztratila pojem o čase. Pozitivní je, že pro ni mám dárek.“

„Vážně?“ rozzářila jsem se. „Je to kniha?“

Významně si poklepala na nos a odběhla si do místnosti pro personál pro kabelku. „Zjistíš zítra. Vrátím se za dvacet minut.“ A s těmi slovy vystřelila z obchodu; zvonek nad dveřmi přitom významně zacinkal.

„Dvacet minut? Ani náhodou,“ ucedila Saylor, posadila se na stoličku a sáhla po paranormálním románu, co ráno rozečetla. „Minimálně dvě hodiny.“

„Žádný sázky,“ oznámila jsem jí a jala se urovnávat výstavku magnetů s motivem White Peak ve státě Montana, po kterých šlípí všichni postarší turisté. „Navíc obě víme, že jí to bude trvat nejmíň dvě hodiny.“

Začne v párty obchodě a pak ji přepadne hlad, takže se staví v pekárně. Pak bude mít žízeň, takže se vydá do kavárny, kde se s ní dá někdo do řeči o knihách. Zakecají se nejmíň na půl hodiny a tou dobou už zapomeneme, kvůli čemu vůbec odešla.“

„Co my,“ odušila Saylor, nalistovala stránku, kde skončila, a zadívala se na mě přes okraj knihy. „Holley sama zapomene, kvůli čemu odešla.“

„Pravdu díš.“ S povzdechem jsem si přestala hrát s magnety. „Pořád jsem našťvaná na tu knížku.“

„Dočteš ji, ať to máš z krku?“

„Ne. Přijde mi, že to moc prožívám, takže bych ji asi zapálila nebo utopila v dřezu nebo tak něco. Radši půjdu přerovnat knihy pro děti.“

Saylor pokrčila rameny. „Jak je libo.“

„Houkni na mě, když budeš něco potřebovat.“ Zasalutovala jsem na rozloučenou, protože obě víme, že jakmile se pustím do přerovnávání polic, hodně dlouho mě nikdo neuvidí.

Knihkupectví U Knihomolky je náš produkt lásky a píle. Všechny tři jsme tu už od našich teenagerských let trávily víkendy nebo brigády, takže obchod známe jako svoje boty. Jenže jak předchodzí majitelka paní Watfordová stárla, knihkupectví bohužel trochu upadlo.

Když pak před pár lety umřela, zjistily jsme, že do závěti uvedla, že pokud se její potomci rozhodnou obchod prodat, máme na něj přednostní kupní právo. Všechny její děti dlouhodobě žijí mimo Montanu.

Nám bylo tenkrát jen dvacet čtyři – skoro dvacet pět –, a tak když nám oznámili, že se chtějí knihkupectví zbavit, mají zájem vyplnit matčino poslední přání a nemají problém nám dát velkou slevu, stejně jsme neměly dost vlastních peněz.

Naštěstí jsme přece jen daly dohromady nějaké úspory, a i díky menší pomoci našich rodin se nám podařilo schrastit potřebnou částku.

Postaraly jsme se, aby knihkupectví prokouklo, a nějakým zázrakem se nám daří vydělávat dost na to, abychom všechny tři docela v pohodě vyžily.

Lidi naštěstí pořád chtějí knihy, a to i v době čteček. Vůni nové knihy se prostě nic nevyrovná a čtení na displeji taky není úplně ono.

Pokud se například naštmete na hlavní hrdinku, mrštění čtečky o stěnu by se vám pořádně prodražilo.

Neříkám, že bych něco takového neudělala, ale čtečky nejsou úplně nejlevnější a rozhodně by se mi nechtělo pojišťovně vysvětlovat, co jsem s ní dělala...

„Ach, ano, a jak se vám vaše čtečka poškodila, slečno Laneová?“ „Ale, hodila jsem s ní o zeď, protože fiktivní postavy jsou na zabítí, pane.“

Tohle by mi pojistka asi nepokryla.

Začala jsem z polic tahat stohy knih pro děti. Holley je z nás tří jediná, co má vystudované knihovnictví, ale díky jejímu vrozenému talentu ovládat všechno kolem sebe máme já i Saylor neoficiální tituly.

Jinými slovy jsem věděla přesně, jak knihy srovnat, aby Holley netrefil šlak.

Během deseti minut jsem byla až po uši ponořená do všech myslitelných dětských knih. Leporela, říkanky, pohádky, knihy pro nejmladší čtenáře... všechno od slabikářů až po školáky, co hrdinně zabíjejí draky a šplhají po horách.

Vsadím se, že žádné dítě, které četlo tyhle knihy, nemělo potřebu jimi třískat o zeď.

Hmm.

„Hej, co to – wow.“

Otočila jsem se a uviděla Saylor. „Co?“

„U písmenkovýho průjmu,“ ulevila si. „Jak se v tomhle bordelu můžeš vyznat?“

„Mám v tom systém.“

„A jakej? Systémovej bordel?“

„Pořád systém,“ podotkla jsem.

Zavrtěla hlavou; volný drdol na temeni se jí přitom rozhoupal do rytmu. „To je fuk. Já se radši budu starat o zákazníky.“

Na to, jak umí být náladová, vychází se zákazníky úplně fantasticky. Na rozdíl ode mě.

„Co máš pro Ivy? Na tu oslavu?“

Odmlčela jsem se. „Chtěla jsem jí koupit nějaký těhotenský oblečení a dětský knížky.“

Saylor luskl prsty. „Sakra, dětský knížky. To je o dost lepší, než co napadlo mě.“

„Co tě napadlo?“

„Vzdělávací kniha o sexu.“

„Nevím jistě, k čemu novorozenec potřebuje sexuální výchovu, Saylor.“

„Mimino ne, ale jelikož se Ivy nechala zbouchnout, protože nepoužila kondom, tak ji zjevně potřebuje ona.“

Štípla jsem se do kořene nosu. Měla jsem sto chutí vzít zpátky svoje komentáře o vynikající péči o zákazníka.

„Víš co, radši kup dětský knížky,“ kapitulovala jsem. „Já vymyslím něco jinýho.“

„Hele, a můžu tu knihu o sexu koupit i tak? Nebo ji možná dám Kaiovi k Vánocům. Hmmm.“ Aniž by počkala na odpověď, otočila se na podpatku a začala si mumlat něco o tom, že nedokáže vybrat knížky pro děti, ani kdyby se rozkrájela.

Vybrala jsem pár dětských titulů a položila je na nižší regál, aby si je Saylor mohla později vzít. Bylo mi jasné, že zapomene a pustí se do něčeho jiného, takže tímhle vyřeším problém dřív, než vůbec vznikne.

Zvonek nad dveřmi se rozdrnčel na znamení, že máme nového zákazníka. Podle zvuku jsem usoudila, že přišla jedna z ošetřovatelek, co pečuje o naše prarodiče v domově seniorů.

Trefilo by je, kdybychom tomu říkaly důchodák.

Osobně preferuju „úschovna osob pokročilejšího věku“, ale podle dědy to je ageismus.

Nejsem si jistá, jestli vůbec ví, co to slovo znamená.

Rozhlédla jsem se po spoušti knih na zemi a povzdechla si.

Saylor měla pravdu.

Mám v tom mnohem větší bordel než systém.

COLTON: Co chceš k narozkám?

Zamračila jsem se na telefon. Bylo 8:30, což znamenalo, že jestli to můj velký bráška myslí vážně, dost si koleduje. Začala jsem mu odepisovat.

JÁ: Nerušený ráno a knihy?

COLTON: Že se ptám.

JÁ: Teď už je trochu pozdě, nemyslíš?

COLTON: Chtěl jsem tě vzít na večeři.

JÁ: Na večeři se zveme každý narozeniny, to není zrovna převratná myšlenka.

A „vzít na večeři“ spočívalo v tom, že já jsem mu k narozeninám vlastnoručně uvařila jídlo a upekla dezert, zatímco on mi dal na výběr ze tří restaurací s rozvozem v okolí.

Takhle si tu žijeme.

COLTON: Fajn. Co zítra? Pizza? Indická? Čína?

JÁ: Nevím, ještě není zítra.

COLTON: Jsem dokonce ochotnej pustit chlup a vzít tě na opravdový jídlo do Bronco's.

JÁ: Hmm, pán je nóbl. Dávej bacha, abys nemusel rozbíjet prasátko.

COLTON: Všichni nejsme michelinský kuchaři, Kinsley.

JÁ: Colte, vloni jsem ti dělala boloňský špagety. Do Gordona Ramsayho mám dost daleko.

COLTON: Byly ale výborný.

JÁ: Já vím.

COLTON: Nechceš je uvařit znova?

JÁ: Chci vařit na svoje narozeniny? Ani ne.

COLTON: Jasný. Co kdybychom šli všichni k Bronco's a já tě pozval.

JÁ: Kdo jsou všichni?

COLTON: Všichni. Josh, Kai, Ivy, Tori, Say, Holley.

JÁ: Amber nic?

S odpovědí na otázku o jeho holce si dával na čas. A tím myslím, že neodepsal vůbec.

JÁ: Coltone?

COLTON: Zrovna spolu nemluvíme. Chci, aby ses bavila, o mě si nedělej starosti.

JÁ: Ani to nezkoušej. Žádný karaoke.

COLTON: A kruci. Chtěl jsem ti serenádovat Bohemian Rhapsody.

JÁ: Upřímně si nedokážu představit horší dárek k narozeninám.

COLTON: Seš si jistá? Já a Josh jsme trénovali a řekl bych, že Kai by se taky nechal ukecat.

JÁ: Víím, jak Kai zpívá, a pořád nemám zájem.

COLTON: Sucharko.

JÁ: Tak teda večere v Bronco's. A teď padej, rušíš můj maraton se Sookie.

COLTON: Sookie? Není to ta kravka z toho pitomýho upírskýho seriálu?

JÁ: Seriál je určitě pitomej, ale já čtu knihy.

COLTON: Nechápu, jak můžeme bejt sourozenci.

JÁ: V den, kdy jsem se narodila, se ti bůh očividně chtěl odvděčit. Vždyť jsem dokonalej dáreček.

COLTON: Dáreček možná tak od satana.

JÁ: Nemluv o sobě takhle, Colte, ještě si raníš city.

COLTON: Vrať se radši k tý svý knize, nádhero.

Se smíchem jsem odložila telefon. Je fajn vědět, že ačkoli jsme čím dál starší, sourozenecky se popichujeme jako zamlada. I když je můj brácha kolosální debil, stejně mě to nějakým zvláštním způsobem uklidňuje.

Taky mě vlastně nepřekvapilo, že se s Amber nebaví. Jejich vztah je už pěkně dlouho jako na houpačce, a ačkoli nemám právo rozdávat vztahové rady, protože na tomhle poli mám skóre přímo tragické, byla jsem si naprosto jistá, že by to ti dva měli ukončit.

Nejen, že bráchovi táhne na třicet, ale ještě se trápí. I když Amber miluje, přes některé problémy se prostě nikdy nedokázali přenést.

Ale jak jsem říkala, já jsem v randění naprostá tragédka, která by nejspíš nepoznala úspěšné rande, ani kdyby jí dalo facku.

Což mě ale moc netrápí. Zítra mi bude dvacet šest, a ne devadesát šest. Na vážné vztahy mám ještě spoustu času. Musím ale uznat, že v úspěchu mi možná tak trochu brání můj otřesný zvyk porovnávat

všechny muže, které poznám, s těmi knižními. A to do té míry, že jsem na opravdové muže prakticky zanevřela.

Fuj, chlapi jsou jen zklamání.

Podívejte se na mého bráchu.

S jeho absencí kulinářských schopností je zázrak, že si vůbec nějakou holku našel.

Povzdechla jsem si a odložila knihu. Možná jsem moc vybírává. Možná jsem si nastavila laťku moc vysoko. A čím déle přehlížím i kluky, ve kterých je aspoň nějaký potenciál, tím víc mě napadá, jestli se ze mě nestal tak trochu vztahový snob.

Jenže pak vyvstává otázka, jestli je špatně mít laťku, pod kterou prostě nejdete? Pokud mám pocit, že si zasloužím určitý typ muže, jsem hned automaticky snob? Nebo to znamená, že si sama sebe vážím natolik, že si počkám na někoho, kdo splňuje všechno, co od něj chci?

Nebo to znamená, že si o sobě moc myslím?

Asi všechno dohromady, abych byla upřímná.

Situaci navíc nejspíš moc nepřidává, že si doopravdy věřím jen v debatách o knihách. Jakýchkoli knihách – červené knihovně, literatuře faktu, sci-fi, detektivkách, thrillerech... Dokázala bych se bavit o knížkách tak dlouho, až bych se v nějakou bichli proměnila, a to, že jsem spolumatelkou knihkupectví, směřuje neodbytnou otázkou „Čím se živíš?“ jedním jediným směrem.

Zabořila jsem se do gauče.

To je ono.

Dvacet šest je rok, kdy se do toho obuju a aspoň jednou měsíčně vyrazím na rande.

Nebo jednou za dva měsíce.

Snad.

Kapitola druhá

Kinsley

PRAVIDLO ČÍSLO DVĚ: KNIŽNÍ PŘÍTELOVÉ NEJSOU SKUTEČNÍ. BOHUŽEL.

Bydlet sólo má jednu výhodu – na narozeniny vás nikdo netahá z postele obludně brzo a nikdo vám do obýváku nenaláduje tolik balonků, že o ně budete zakopávat ještě týden.

Nevýhoda bydlení sólo je ta, že vaši kamarádi nemají sebemenší problém poslat vám tři obří kytice, pět nevkusných heliových balonků, plyšového medvídka a bonboniéru, to všechno ještě před devátou ráno.

Hlavně proto, že kvůli tomu nemuseli vstávat.

Aspoň že mi neposlali zpívající telegram nebo jak se tomu říká. Holley mi jím kdysi vyhrožovala, a mít vokální kvartet přede dveřmi je to poslední, po čem bych toužila.

I když. Za nikoho z nich bych nedala ruku do ohně, že to neudělá.

Tyhle hovadiny jsou totiž přesně jejich styl.

Naštěstí pro ně jediné květinářství ve městě doručuje až po deváté, a tak byli protentokrát ušetřeni vzteklého výlevu člověka, co ponocuje.

Na nějakou dobu mě zabavilo aranžování květin do váz. Ukázalo se, že vlastním šest váz různých velikostí a tvarů, které jsem už bůhvíjak dlouho nepoužila. Vlastně ani nevím, kde jsem k nim přišla.

Rozhodně jsem si koupila maximálně jednu.

Jakmile byly kytice zabydlené v nových domovech, vydala jsem se jim najít nějaké hezké místo k životu. Dům, kde bydlím, patřil dědovi, než se odstěhoval do domova pro seniory. Nechtěl ho prodávat a já všechny svoje peníze vrazila do knihkupectví, a tak mi s radostí dovolil platit miniaturní hypotéku výměnou za volné působíště v jeho domečku s dvěma ložnicemi, na který mám samé hezké vzpomínky.

Měla jsem neskutečně velké štěstí. A taky neskutečně malé parapety.

Po pár minutách přesouvání věcí v ložnici a koupelně se mi podařilo umístit všechny kytice. Těch pár parapetů od rána výrazně prokouklo, a já se přistihla, jak se mi při pohledu na ten výbuch barev, co mi teď zdobí dům, rozlévá úsměv po rtech.

Balonky byly trochu přes čáru, ale už dávno jsem si zvykla, že moji kamarádi se zásadně nedrží při zdi.

Což je ironické, vzhledem k tomu, že jsou všichni do jednoho introverti.

Až na Saylor. Ta se rozhodně nejmíc blíží k intro-extrovertní hranici.

Já jsem naopak stoprocentní introvert – pokud zrovna ve stavu notné podroušenosti nerapuju Kanyeho Westa. Nehledě na to, co se moji kamarádi snaží komukoli nakukat, je to u mě výjimečný stav.

Schovala jsem bonboniéru do lednice a zapnula kávovar. Byla jsem vzhůru, a i když mě lákalo zachumlat se zpátky do postele, mohla jsem čas využít i jinak.

Třeba si číst.

Ale ne tu pitomou knížku s milostným trojúhelníkem, se kterým jsem se ještě pořád nesmířila.

Debilní Alexandra a Will.

Přidala jsem si do kávy trochu smetany s příchutí vanilky a vyšla na zadní verandu. Mám malý, ale útulný dvorek, za což vděčím hlavně dědově vášni pro zahrádkaření, kterou jsem po něm zdědila. Po plotu

se mi dokonce plazí i pár rajčatových keřů – a všechny tři zdobí velké zelené koule, které potěšitelným tempem dozrávají. Borůvky na keři na konci dvorku taky vypadaly, že co nevidět půjdou sklízet, a já se už nemohla dočkat, až dědovi přinesu plný košík.

I když se léto už chýlilo ke konci, dvorek hrál všemi barvami, a při pohledu na sluneční paprsky, co se prodraly přes mraky a ozářily květiny, jsem se spokojeně usmála.

Bylo ticho. Klid. Dokonalé místo k probouzení.

Ke štěstí mi stačí jen štěně. Nebo kotě. Pes se musí venčit, což by znamenalo, že by se s vámi dávali do řeči cizí lidi.

Hmm.

Možná že by mi víc vyhovoval králík.

Odložila jsem hrnek s kávou na tepaný zahradní stolek, co je na verandě snad od nepaměti, a vytáhla z kapsy županu mobil. Než jsem včera šla spát, napsala jsem si do poznámek pár věcí, kterých bych chtěla letos dosáhnout. Do očí mě praštila hned ta první:

Chod' na rande.

Což znamená, že musím vymyslet, jak to udělám.

Problém byl v tom, že nejsem zrovna nejsebevědomější člověk na světě. Viděla jsem, jak Tori a dokonce i Saylor přišly v baru za týpkem a daly se s ním do řeči, jako by se znali odjakživa. Já mám naopak tendenci podělat si to u každého kluka, kterého vůbec napadlo mě oslovit.

Ani nevím, jestli jsem někdy někoho oslovila jako první.

Možná by můj problém vyřešily online seznamky. Při té myšlence mi naskočila husí kůže, jenže výběr potenciálních nápadníků ve White Peak není zrovna oslnivý; a navíc, většinu kluků, kteří by přicházeli v úvahu, jsem už znala a z různých důvodů vyškrtla ze svého seznamu.

Tak jo, fajn, jsem vztahový snob. Došlo mi to včera večer v posteli, když jsem zírala do stropu a snažila se přesvědčit sama sebe, že do pár minut usnu.

Jsem vztahový snob.

Mám vysoké nároky – možná moc vysoké –, ale rozhodně se nehodlám smířit s ničím horším než s ideálním manželem.

Přesně tak. Nestojím o randění bez závazků. Stojím o manžela.

Proč bych chodila s někým, koho si nechci vzít? To je jen ztráta času a já mám lepší věci na práci.

Třeba jako čtení knih.

Nemůžu za to, že knihy jsou lepší než kluci.

Otevřela jsem na mobilu obchod s aplikacemi a zadala „online seznamka“. Ze svíravého pocitu v břiše, co se mi tam okamžitě uvelebil, jsem poznala, že tohohle budu litovat.

Což měla být dostatečná výstraha, že si rozhodně nemám stahovat hned tři různé aplikace. Ale co už.

Stahuju.

První staženou aplikaci, Roztoužený andílek, jsem hned otevřela. Úvodní obrazovka mi oznámila, že tuhle seznamku založili Chloe a Dominic Austinovi z New Orleans a že je sesterskou společností aplikace na šukačky bez závazků s líbezným názvem Kládomat, kterou provozuje Dominicova sestra Peyton Sloane.

No, pokud by všechno ostatní selhalo, aspoň tu je někdo, kdo by mi nejspíš dokázal zajistit pravidelný přísun sexu.

Následně mě aplikace vyzvala, abych si založila účet a vybrala uživatelské jméno. Rozhodla jsem se pro KnihomolkaKinsley a po okamžiku překvapení, že je tenhle alias volný, jsem si vymyslela heslo a dokončila registraci.

Další půl hodinu jsem strávila vypláváním profilů na Roztouženém andílkovi, e-Seznamce a Poťukáníčku. Naštěstí mám ve všech aplikacích stejné uživatelské jméno, což výrazně snižuje pravděpodobnost, že zapomenu přihlašovací údaje, až budu chtít jednu ze seznamek otevřít na notebooku.

Jediný problém byl, že jsem neměla sebemenší tušení, co dál. Můj profil mi připadal docela strohý, a tak jsem usrkávala kávu a přemýšlela, jak se co nejlépe prodat.

Věčně rozpačitá knihomolka s neomezeným přístupem ke knihám a pochybným magnetům s motivy White Peak. Má ráda kávu, zahradničení a pomlouvání fiktivních postav kvůli jejich špatným rozhodnutím.

No nevím. Já bych se sebou na základě tohoto popisku rozhodně chodila.

Abych řekla pravdu, měla jsem pocit, že docela ujde. Dává najevo, že jsem nenáročná, mám přiměřeně ráda přírodu a dokážu uznat svoje chyby.

Všechno v naprostém pořádku.

Jenže na druhou stranu se nesnažím zaujmout sama sebe, takže...

Udělal jsem screenshot jednoho z profilů a poslala ho do skupinové konverzace s Holley a Saylor.

JÁ: Co na to říkáte?

Saylor odpověděla obratem a krátce po ní i Holley.

SAYLOR: VŠECHNO NEJLEPŠÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!!!!

SAYLOR: Tohle je ten nejpříšernější seznamkovéj profil, co jsem kdy viděla.

HOLLEY: VŠECHNO NEJ *slavící smajlík*

HOLLEY: Bohužel souhlas se Say, tohle je děs.

Ušklíbla jsem se.

JÁ: Dík. Fakt skvělý narozky.

HOLLEY: Kins, vždyť ti ani není vidět do obličeje. Proč ho schováváš za knihou?

JÁ: Snažím se bejt tajemná.

SAYLOR: Tak se na podzimním jarmarku převleč za jasnovidku a neschovávej obličej na seznamce. Jak má týpek poznat, jestli ho rajcuje náruživá zahradnice a knihomolka v jednom, když jí ani nevidí do obličeje?

JÁ: Snad by ho měla rajcovat moje povaha, ne?

HOLLEY: Och, moje sladké letní dítě.

SAYLOR: Takhle to na internetu nechodí.

JÁ: Internet je na hovno.

SAYLOR: Přesně tak.

HOLLEY: Jenže tady ve městě nic jinýho nemáme.

JÁ: Přestaňte se na mě s těmi odpověďmi domlouvát. Víím, že stojíte vedle sebe.

A taky že jo – za pár vteřin se mi rozdrnčel telefon. Saylor.

„Co je?“ houknula jsem místo pozdravu.

„Sorry,“ ozvala se Holley. „Co kdybysme daly oběd a my ti ten profíl trochu vypíglovaly?“

„To záleží, jestli mě zvete. Kam půjdeme? Colton říkal, že večer jdeme všichni do Bronco’s, takže tam nechci chodit dvakrát.“

„Co kdybychom skočily pro sendviče a daly krátkou procházku? Můžeme knihkupectví na hodčku zavítit. Dneska se koná ten půlmara- ton v Dartree Mountain a zdá se mi, že všichni míří tam.“ Saylor si odkašlala. „Takže na korzu nebude ani noha.“

Na chvíli jsem se zamyslela. „Tak fajn. Kolem poledne se stavím v obchodě a pak můžeme vyrazit.“

„Beru.“

„A ještě jedna věc – ty balíčky dneska ráno nebyly ani trochu pře- hnaný.“

Skoro bych přísahala, že jsem je přes telefon slyšela se šklebit.

„Nemáš zač,“ zatrylkovala Holley a zavěsila dřív, než jsem stihla od- povědět.

Zavrtěla jsem hlavou a odložila mobil. Pak jsem sáhla po hrnku s kávou a dopila ji.

Fajn. V poledne.

To znamená, že se stihnu osprchovat, vyfénovat si vlasy a přečíst pár kapitol.

Bingo.

„Hodně štěstí zdraví, hodně štěstí zdraví, hodně štěččestí milá Kin- sleeeeeeey, hodně štěstí zdravííí!“

Kamarádi vrískali jako pavíani a mně mezitím hořely tváře. Dort přede mnou, který upekly Jasmine, Ivy a Holleyina máma, vypadal na- prosto úchvatně. Měl tvar otevřené knihy; obálku tvořila tmavohnědá poleva nazdobená tak, aby připomínala kůži, a stránky byly pečlivě na- aranžované, aby působily mile ohmataným dojmem.

A na první stránce se skvěla reprodukce první strany *Pýchy a před-
sudku*, mojí nejoblíbenější knihy na světě.

Fajn, dojem trochu kazilo dvacet šest svíček a asi bych se na svém narozeninovém dortu obešla bez prskavek, ale i tak jsem z výsledného díla měla ohromnou radost.

Nehledě na to, že si s dortem zjevně daly doopravdy záležet. Já jsem spíš ten typ, co na poslední chvíli vběhne do obchodu a popadne první dort, co uvidí.

Vyhověla jsem společenskému očekávání a sfoukla všechny svíčky. Sice jsem to dala až na dva nádechy, ale to jen proto, že ti pitomci nastrokali na dort těch svíček tolik. Celý stůl propukl v bujaré veselí, a když mě brácha objal a přitiskl k sobě, celá jsem se zarděla.

„Nečekala jsem, že je všechny sfoukneš,“ uznala Holley.

Saylor se jen mlčky zakřenila a nastavila dlaň.

„To si fakt vyděláváte na živobytí tím, že se sázíte, co udělám a neudělám?“ zajímala jsem se a pozorovala Kaie, který se jal krájet dort.

„Tak nějak,“ odušila Saylor.

Ivy zavrtěla hlavou a přejela dlaní po zakulaceném bříše. „Vsadily se nejmíň o dvě stě dolarů na to, kdy začnu rodit a kolik bude malá vážit.“

Tak teď už jsem to začínala chápat.

„Jo,“ přisadila si Tori a přehodila si čerstvě zesvětlené hnědé vlasy přes rameno. „Ale to je hromadná sázka, takže se nepočítá. Skoro všichni jsme přihodili nějakých dvacet babek.“

Moje těhotná kamarádka protočila oči v sloup s takovou intenzitou, že se nejspíš protočilo i mimino v jejím bříše.

„Hele, a proč v tý sázce nejsem taky?“ Josh, bráchův nejlepší kamarád, se naklonil přes stůl a zadíval se na Holley a Saylor. „Víte, že beze mě to nejsou žádný sázky.“

„Protože vždycky vyhraješ,“ podotkla jsem.

Všichni pokývali hlavou.

„Už máme plný zuby toho, jak ti akorát nACPáváme kapsy,“ souhlasil Kai a s mrknutím mi podal první kus dortu. Druhý putoval k Ivy.

„Já za to nemůžu, že mám štěstí,“ ohradil se Josh. „No tak, já si chci taky vsadit.“

„V žádném případě,“ prohlásila nekompromisně Holley. „Ty si můžeš leda tak trhnout nohou.“

Zakryla jsem si pusou, aby nebylo vidět, že se chechtám. Věděla jsem naprosto přesně, že sázku před Joshem tajili proto, že z nějakého důvodu vždycky vyhrává.

Nikdo nechápeme, jak to dělá. Dlouhou dobu jsem měla podezření, že to konzultuje s nějakým jasnovidcem, jenže k tomu mě vedly spíš stohy paranormálních knih, co jsem přečetla, než něčím podložená teorie.

Možná má jen fakt obrovskou kliku.

Vesele jsem se ládovala dortem a poslouchala, jak se ostatní dohadují, jestli se Josh může zapojit do sázky, nebo ne. Jelikož měli přesilu pět na jednoho, byla jsem si vcelku jistá, že jeho návrh neprojde, ale bavilo mě pozorovat, jak se Josh do krve rve o to, aby byl součástí party.

„My už půjdeme,“ ozvala se Ivy, natáhla se přes stůl a stiskla mi ruku. „Začínám být unavená.“

Vstala jsem s ní a pevně ji objala. Dávala jsem přitom pozor, abych se jí netiskla na břicho. „Díky, žes přišla.“

„No jasně.“ Přivinula mě k sobě. „Dej mi vědět, jestli Josh nakonec dostane zelenou.“

Se smíchem jsem opětovala Kaiovo objetí. „Určitě.“

„Čau.“ Kai se zakřenil, vzal Ivy kolem ramen a vyvedl ji z baru.

Zaplula jsem zpátky na svoje místo a otočila se na Joshe. „Můžeš to rovnou vzdát; stejně je nepřemluvíš.“

„Díky,“ ozvala se Holley. „Už se ti někdo ozval?“

Nakrčila jsem nos.

„Ozval kam?“ chtěl vědět Colton. „Nedala sis narozeninovej inzerát na Craigslist, že ne?“

Praštila jsem ho do ramene. „Ne. Založila jsem si účet na třech seznamkách.“

Coltonovi málem vyletělo pivo nosem. „Děláš si srandu, že jo?“

Joshovi vyskočilo obočí do půlky čela. „Ty, a seznamky? Co tam chceš hledat?“

Oba jsem je probodla pohledem. „Lidi, se kterýma bych mohla jít na rande?“

„Ne,“ prohlásil brácha. „V žádném případě.“

Jsem ráda, že ve mě má takovou důvěru.

Saylor mi sebrala telefon a otevřela aplikaci Roztoužený andílek. „Tři zprávy. To je docela úspěch, vzhledem k tomu, že jsme ti ještě nestihly učesat profil.“

Probodla jsem pohledem i ji. „Očividně není tak strašnej.“

„Ech.“ Otevřela zprávy a rozklikla první. „Ujde. Dvacet sedm let, inženýr, bydlí v Talbot Ridge. To je kolik, dvacet minut cesty? Třicet, když je zácpa?“

„Kolem Talbot Ridge žádný zácpy nejsou,“ ozvala se Tori. „Nikdo tam ani nepáchne.“

„No, je to o něco hlouběji v horách než my a tak tři měsíce v roce jsou úplně odříznutí od civilizace, takže...“ Odmlčela jsem se. „Nevím. Jak vypadá?“

Saylor otočila telefon a všichni jsme se podívali.

„Docela hratelnej,“ uznala Holley. „Bydlí blízko, věk tak akorát, má vzdělání. Myslíš, že pracuje v tý velký elektrárně na druhý straně Dartree Mountain?“

„Nevím, kde jinde by inženýr pracoval,“ ucedil suše Colton. „Proč se dívám na chlápky, co přijdou mojí ségře sexy?“

„Protože seš trapnej a nemáš nic lepšího na práci,“ usadila ho Tori. „Saylor, ukaž nám dalšího.“

Saylor tentokrát položila mobil na stůl, aby na něj viděli všichni. „Fajn, další pán na holení je Clive z Dartree Mountain. Dvacet devět, rozvodovej právník, rád čte.“

„To doufám, jestli je právník,“ poznamenala Holley. „Skoro jsem o právníčině uvažovala, než jsem zjistila, kolik obnáší četby.“

„Ano,“ protáhla jsem, „na rozdíl od knihovnictví, kde vůbec žádná četba není.“

„Ech,“ pokrčila rameny. „Mám ráda knihovny. Podstatně víc než kriminálníky. Jednoduchý jako facka.“

Josh se na ni zamračil a pak se vrátil k mobilu. „Vypadá jako kretén. Kdo další napsal?“

„Proč vypadá jako kretén?“ chtěla vědět Tori.

„Prostě vypadá.“ Colton se natáhl a smazal zprávu. „Všichni tak vypadaj.“

„Tahle konverzace se tě odteď netýká.“

Vzala jsem si telefon a zamkla ho. „Tahle konverzace se odteď netýká nikoho.“

Saylor obrátila oči v sloup. „Skvělý. Fakt skvělý, Colte. Teď si rande nikdy nesežene.“

Paráda. Nikdo ve mě nemá důvěru.

I když jsem s nimi v hloubi duše souhlasila, stejně jsem doufala, že si aspoň někdo bude myslet, že bych mohla zaskórovat.

Očividně si potřebuju najít nové kamarády.

„Dáme další drinky!“ zahlásila Holley a zvedla se od stolu. „Say?“

„Jasně.“ Saylor ji napodobila a rozhlédla se po osazenstvu. „Někdo něco?“

Místo odpovědi jsem zvedla svoji napůl nedopitou sklenici vína, Josh mě napodobil s pivem.

„Tori?“

„Zrovna jsem se chtěla mrknout na karaoke. Vezmeš mi ještě jednu margaritu?“ Tori odstrčila Colta, aby se mohla protáhnout ven. „Uhni, blbečku.“

Colt vstal a řekl: „Vezměte mi ještě jedno pivo. Jdu se podívat na seznam skladeb.“

„Proč? Všichni víme, že budeš zpívat *Bohemian Rhapsody*,“ prohodila jsem jízlivě. „Jako ostatně vždycky.“

„Holley, přines i nějaký panáky. Chci, aby dneska rapovala Kanyeho.“

Zavrtěla jsem hlavou a pozorovala, jak se ostatní rozprskli po baru. Dneska jsem neměla náladu na Kanyeho, takže jsem byla stoprocentně přesvědčená, že ani tác panáků tequily mě nepřinutí jít na pódium a vyseknout *Gold Digger*.

„Takže tvůj letošní cíl je víc randit.“ Josh si usrkl piva.

Zadívala jsem se do jeho temně zelených očí. „Ničemu to neuškodí, ne? A jelikož tady ve městě je dost omezené výběr, řekla jsem si, že vyzkouším internet.“

„A navíc seš v randění dost tragická.“

Povzdechla jsem si. Má tak trochu pravdu. „Jo, to taky. Ale když někoho potkám online, tak aspoň přes internet proběhne celý seznamování, ne?“

„Z větší části asi jo.“

„A jelikož jsem online úplně stejně divná jako v reálu, nebude tak překvapivý, když to podělám i osobně.“

Josh se zašklebil. „Nevím. Ty seš přímo učebnicovej příklad divnosti, Kins.“

„Krucinál. Já vím. Nemám tušení, co dělám, a půlka chlapů na těch seznamkách jsou inteligentní workoholici. Proč by se chtěli zahazovat s majitelkou provinčního knihkupectví?“

„Proč by se nechtěli zahazovat s majitelkou provinčního knihkupectví?“

Šlehla jsem po něm ostrým pohledem. „Buď realista, Joshi.“

„Co kdybych ti pomohl?“

Kapitola třetí

Kinsley

PRAVIDLO ČÍSLO TŘI: OTÁZKY NA OBLÍBENÉ KNIHY SI NECH NA POZDĚJI.

„Cože?“ Překvapeně jsem na Joshe zamrkala. „Proč bys mi pomáhal?“

Pokrčil rameny a začal žmoulat roh ubrousku. „Protože seš ségra mýho nejlepšího kámoše a upřímně, pokud ti nepomůže někdo jinej, nikdy o žádný pořádný rande nezakopneš.“

Což byla bolestivá pravda.

„Jak přesně mi chceš pomoci? Není úplně možný, abys se mnou chodil na rande a říkal mi, co mám dělat.“

„Ne, ale můžu ti pomoci s profilem a sháněním týpků. Dohlídnout, abys jim tu svoji stydlivost a podivnost dávkovala postupně.“

„Takže budeš něco jako můj guru přes randění?“

„Přesně.“

Zamračila jsem se. „Tak to ne. Přijde mi to... divný.“

„Jak to? Znáš tě líp než většina lidí a jsme kamarádi prakticky od malička. Můžu ti pomoci, Kinsley.“

„Proč bys mi pomáhal s randěním? Neješ náhodou sám single? Nečekáš, že ti budu na oplátku shánět holky, že ne?“

„Jo, jsem single. Nečekám nic na oplátku. Stačí mi, že ti pomůžu.“

Mlčky jsem na něj zírала. Tohle se mi ani trochu nezamlouvalo. Nejsem velká fanyнка dohozených rande a ještě míň se mi zamlouvala představa, že by mi je dohazoval zrovna Josh. To, že je bráchův nejlepší kamarád, je určitě nějaký střet zájmů. Nemůžu mít jistotu, že se mě nebude snažit sabotovat.

„Přestaň na mě koukat, jako bys přemejšlela, jestli se tě nechystám sabotovat.“ Jeden koutek mu zacukal. „Fakt se ti snažím pomoci.“

„Já nevím,“ pronesla jsem pomalu a opatrně. „Furt mi to přijde divný.“

„Fajn, tak to uděláme takhle. Ty mi napíšeš, jaký máš od chlapa očekávání, a já ti domluvím dvě rande. Dám ti tipy, jak působit trochu uvolněněji. Pokud budou obě rande naprostá katastrofa, už nikdy se s tebou o randění bavit nebudu.“

Přinutila jsem se k úsměvu. Tohle je naprosto příšerný nápad. Josh ale nevypadal, že by si ho nechal rozmluvit. „Nelíbí se mi to,“ podotkla jsem.

„No tak. Dvě rande. A jak jsem říkal, dokonce tě naučím, jak si je užít.“

„Byla bych klidnější, kdybys sám nebyl single. Je ti to jasný, že jo?“

„Hele, single jsem jen proto, že jsem ještě nepotkal nikoho, s kým bych se chtěl usadit. Randil jsem s pár skvělýma holkama, ale nikdy z toho nebylo víc.“

„Proč ne?“

Opřel se o stůl a oběma rukama vzal sklenici s pivem. Pod černým trikem se mu přitom napjaly vypracované bicepsy. Pak téměř nepatrně našpulil plné rty a pokrčil rameny. „Asi jsem vybírávej.“

„To seš.“

„Jsem vybírávej,“ zopakoval. „Všechny holky, se kterýma jsem se v poslední době vídal, byly v pohodě, ale nedokážu si představit, že bych si nějakou z nich vzal. Takže to vždycky hasne nejpozději u třetího rande. Ale většinou už u druhého.“

„Proč jdeš s někým ven třikrát, když víš, že s ním nechceš být?“

Významně si poklepal na nos. „Protože první rande je vždycky trochu křečovitý. Ještě se moc neznáte, a tak se spíš jen tak oťukáváte, jestli máte něco společného. Na druhém rande už jste většinou oťukaný, takže jste trochu víc v pohodě. Jenže ke konci třetího rande toho člověka poznáš dost na to, abys zjistila, jestli z toho něco bude.“

Stáhla jsem rty. „Jo, to asi dává smysl. Jak tvoje rande probíhají?“

„První je vždycky formálnější, třeba večere v nějaký hezký restauraci. Ale ne tady, protože tady vždycky riskuješ, že narazíš na někoho známého, a to je peklo. Druhý rande je nějaká aktivita, kino, mini golf nebo tak něco. Pokud je ta holka sportovně založená, tak třeba výšlap na kopec spojený s piknikem, ale to si většinou šetřím na třetí rande.“

„Proč?“

„Protože ke konci druhého poznám, jestli jí nevdá si zasvinit boty.“

Ztěžka jsem si povzdechla. „Randění je voprůz.“

Josh přikývl a přejel si prstem po strništi, co mu lemuje čelist. „Tak mi dovol ti pomoci. Nastavím ti profil, najdu ti perspektivní chlápky a naplánuju rande.“

Neodpověděla jsem.

Naklonil se a vzal můj mobil do ruky. „Heslo?“

„To ti v žádném případě neřeknu.“

„Je to tvoje datum narození, že jo?“

„Sakra.“

Se širokým úsměvem zadal dnešní datum a dostal se mi do telefonu. „Roztoužený andílek, e-Seznamka a Poťukáníčko. Kterým začneme?“

Pokrčila jsem rameny. Bylo mi to fuk a nepřišlo mi, že na tom bůhvíjak záleží.